

[Camre]

fuldt ud slår igennem, vil vi i nogle år få behov for at låne penge i udlandet for at klare disse underskud, som forhåbentlig bliver mindre og mindre i de kommende år.

Jeg skal på den socialdemokratiske folketingsgruppes vegne give tilslutning til en hurtig og positiv behandling af lovforslaget.

Bertel Haarder (V):

Da vi for et par uger siden havde første behandling af et tilsvarende forslag om indenlandske statslån, gav jeg på venstres vegne et meget henholdende svar, idet jeg sagde, at vi først ville have beviser på regeringens evne til at leve op til sine spareaftaler, at vi ville være sikre på, at den ikke bare bruger besparelserne til nye udgifter, og at vi ville se realiteterne i dens bebudede indkomspolitik, før vi gav tilsagn om yderligere lånebemyndigelse. Nu ved vi, at regeringen ikke vil leve op til spareaftalen på 2,5 mia kr. i 1980, og det på trods af at behovet for det er vokset i mellemtiden.

Venstre har derfor i dag stillet ændringsforslag til finansloven, som søger at nå op på yderligere besparelser på 1½ mia kr., sådan at vi foreslår 4 mia kr. i besparelser, endda 4½ mia kr. på årsbasis, hvis man bruger regeringens sprogbrug.

Vi mener, det er den vej, man er nødt til at gå under indtryk af det stigende underskud på statsbudgetterne, og jeg kan oplyse, at vi derudover anviser veje til kommunale besparelser på 2 mia kr. At leve op til sine spareaftaler må vi altså sige at regeringen ikke har evnet.

Så kommer spørgsmålet om nye udgifter, som regeringen kunne tænkes at foreslå at bruge besparelserne til. På det punkt er klarheden ikke blevet større. Og når det gælder realiteterne i regeringens indkomspolitik, må vi sige, at den indkomspolitik, som vi indtil nu kan se konturerne af, er en indkomspolitik med store huller. Der fjernes 3 dyrtidsportioner, men hvor meget giver så devalueringen af yderligere dyrtidsportioner?

Der sker en kraftig forhøjelse af garantibetalinger, specielt for unge. Jeg spørger: hvor stor en del af ungdomsarbejdsløsheden skyldes i forvejen, at lønnen for præcis denne gruppe er for høj – langt, langt højere end i nabolandene – og hvad vil det føre til?

Man vil forstå, at jeg heller ikke, når det gælder udenlandske statslån, i dag kan give regeringen en blankocheck, når vi står over for en uges meget grundigt arbejde med at gennemgå regeringens øvrige planer. Vi vil derfor også på dette punkt give et henholdende svar ved denne førstebehandling.

Palle Simonsen (KF):

Debatten om finansministerens forslag kunne jo blive en slags ouverture til de kommende døgn debat om regeringens økonomiske politik. Det vil nok ikke være rigtig rimeligt på nuværende tidspunkt. Men det, jeg gerne vil fastslå under førstebehandlingen, er, at der jo i hvert fald her er tale om en lånebemyndigelse i et voldsomt, og jeg vil sige hidtil ukendt omfang. Det, der undrer, når man læser bemærkningerne til lovforslaget, er, at man fra finansministerens side vil have så vid en ramme, at man næsten kan dække hele finansieringsbehovet ved offentlig kapitalimport. Når vi f. eks. ser på udviklingen i 1979, er det i virkeligheden kun godt og vel halvdelen, finansministeren har anvendt til dækning af behovet gennem offentlig kapitalimport. Derfor synes jeg, det er svært at finde en forklaring på, hvorfor rammen skal være så vid, som tilfældet er. Det er jo, når det kommer til stykket, ikke en ramme på 10 mia kr., men en ramme med den restbemyndigelse, der foreligger, på 12,2 mia kr. for det kommende år.

Det fremgår af bemærkningerne, at lånebemyndigelsens omfang hviler på en uændret økonomisk politik, og alene herom kan man sige, at forudsætningerne nærmest er lidt forældede. Jeg vil da gå ud fra, at de udspil, vi skal debattere i de kommende dage, vil få indflydelse i et eller andet omfang, bl. a. også på betalingsbalanceunderskuddet. Vi har ikke i dette øjeblik haft mulighed for at studere den seneste finansredegørelse og har derfor heller ikke nogen klar fornemmelse af, hvad f. eks. betalingsbalancevirkningen vil være, men vi har da stadig væk et lønligt håb om, at der er en positiv udvikling på betalingsbalancen efter regeringens forslag. Det er ikke, fordi optimismen er særlig stor efterhånden, men vi vil have lov til at have håbet, indtil vi ser selve finansredegørelsen.

Det, vi til gengæld har mistet alt håb om, er, som andre ordførere har været inde på,